

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 547/2023
28.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милене Рашић, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 30. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Стевана Миљачког, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К бр. 677/22 од 29.11.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр 48/23 од 15.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 28.06.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ, као основан, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Стевана Миљачког, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Суботици К бр. 677/22 од 29.11.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр 48/23 од 15.03.2023. године, у погледу правне квалификације дела, тако што Врховни суд противправне радње окривљене АА, ближе описане у изреци првостепене пресуде, за које је правноснажно оглашена кривом, правно квалификује као кривично крађа из члана 203. став 2. у вези става 1. КЗ и за то кривично дело је, применом одредби чланова 4, 42, 45. и 54. КЗ **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 8 месеци, док у осталом, непреиначеном делу, правноснажна пресуда остаје неизмењена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К бр. 677/22 од 29.11.2022. године, окривљена АА, оглашена је кривом због извршења кривичног дела тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 30. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од 10 месеци у коју казну јој се урачунава време проведено у притвору од 10.08.2022. године од 15 часова, па надаље.

Истом пресудом на основу члана 264. став 1. у вези члана 261. ЗКП, окривљена АА обавезана је да на име паушала плати 5.000,00 динара и на име трошкова

кривичног поступка износ од 510,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр 48/23 од 15.03.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, а пресуда Основног суда у Суботици К бр. 677/22 од 29.11.2022. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Стеван Миљачки, због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

По налажењу Врховног суда, основано се у поднетом захтеву браниоца окривљене АА указује, да је доношењем побијаних правноснажних пресуда повређен кривични закон на штету окривљене, односно да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе погрешно примењен закон, обзиром да је противправне радње окривљене ближе описане у изреци правноснажне пресуде суд погрешно правно квалификовао као кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 30. КЗ, јер из описа дела не произилази да је окривљена кривично дело извршила на „нарочито дрзак“ начин, тако да окривљена није извршила кривично дело за које је осуђена, па је побијаним пресудама на штету окривљене учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Одредбом члана 203. став 1. КЗ, прописано је да ко туђу покретну ствар одузме другом у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист казниће се новчаном казном или затвором до 3 године, а ставом 2. истог члана прописано је, да ће се за покушај дела из става 1. овог члана, казнити.

Чланом 204. став 1. тачка 3. КЗ, прописано је да ће се учинилац дела крађе (члан 203.) казнити затвором од 1 до 8 година ако је крађа извршена на нарочито опасан или нарочито дрзак начин.

Према чињеничном опису кривичног дела, датом у изреци правноснажне пресуде, окривљена АА је, способна да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, на нарочито дрзак начин покушала одузети туђе покретне ствари у намери да њиховим присвајањем себи прибави противправну имовинску корист у износу од преко 5.000,00 динара, на тај начин што је учила оштећену ББ како купује у продавници, па ју је пратила до мењачнице, па након тога и до паркинга „Максија“ где је пришла са леве стране, десном руком је отворила цибзар на ранцу који је оштећана држала на леђима, гурнула руку у ранац и кренула да извлачи новчаник у коме се налазило око 10.000,00 динара, међутим, исти јој је испао назад у ранац, након чега је

поновно гурнула руку и када је стигла да извуче новчаник до пола, оштећена приметивши да се нешто дешава, кренула да се окрене према њој, али ју је тада гурнула и након што је оштећена успела да одржи равнотежу и окренула се нагло према њој, новчаник јој је испао из руке назад у торбу оштећене и у том моменту је наишла полиција која је пратила и видела цео догађај, при чему је била свесна свога дела, хтела његово извршење и била свесна да је њено дело забрањено.

Из наведеног чињеничног описа кривичног дела произилази, да радње које је преузела окривљена у конкретном случају – да је уочила оштећену, да је пратила до мењачнице, након тога до паркинга „Максија“ где је пришла и отворила цибзар на ранцу који је оштећена држала с леђа, гурнула руку у ранац, кренула да извлачи новчаник, али јој је исти испао назад у ранац, након чега је поновно гурнула руку и стигла да извуче новчаник до пола, али се оштећена приметивши да се нешто дешава, и кренула да се окрене према њој, окривљена ју је гурнула, а након што је оштећена успела да одржи равнотежу и окренула се нагло према њој, окривљеној је новчаник испао из руке назад у торбу оштећене – садржи изванредан степен дрскости у поступању окривљене, али не и „нарочито дрзак“ начин извршења крађе, да би постојало кривично дело тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 30. КЗ, јер за постојање тог дела, кривично дело мора бити извршено на такав начин који превазилази уобичајену дрскост (која по правилу постоји и код обичне крађе), а што у конкретном случају није остварено.

Из наведених разлога, по налажењу Врховног суда, првостепени суд је у погледу кривичног дела који је предмет оптужбе применио закон који се не може применити, те је правно квалификујући противправне радње окривљене АА као тешка крађа у покушају из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 30. КЗ и оглашавајући окривљену кривом за исто, уместо за кривично крађа из члана 203. став 2. у вези става 1. КЗ, учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на штету окривљене, а коју повреду није отклонио ни другостепени суд у поступку по жалби на првостепену пресуду, доносећи побијану другостепену пресуду, иако је на ту повреду кривичног закона, у својој жалби, указивао бранилац окривљене.

Имајући у виду напред наведено, Врховни суд је усвојио као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Стевана Миљачког, па је отклонио напред наведену повреду кривичног закона преиначењем побијаних правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К бр. 677/22 од 29.11.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр 48/23 од 15.03.2023. године у погледу правне квалификације дела, тако што је противправне радње окривљене АА ближе описане у изреци првостепене пресуде, за које је правноснажно оглашена кривом, по правилној примени закона, правно квалификовао као кривично дело крађа из члана 203. став 2. у вези става 1. КЗ.

Полазећи од овако измењене правне квалификације дела, Врховни суд је окривљену АА осудио на казну затвора у трајању од 8 месеци, налазећи да је овако одмерена казна сразмерна објективној тежини извршеног кривичног дела, те олакшавајућим и отежавајућим околностима које су у смислу члана 54. КЗ, утврђене на страни окривљене у редовном поступку, степену кривице окривљене и јачини угрожавања заштићеног добра, као и да је изречена кривична санкција нужна и довољна да се њоме оствари општа сврха изрицања кривичне санкције из члана 4. КЗ и

сврха кажњавања из члана 42. КЗ и то како у односу на саму окривљену, тако и на плану генералне превенције.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**за Председника већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**